

[L. D. Rasmussen.]

1924. Der blev nemlig paa dette Omraade ikke foretaget nogen Ændring i det Forslag, vi har haft til anden Behandling i Dag.

Men ligesom jeg ved min Omtale af § 16 maatte kræve den kriminelle Lavalder sat til 15 Aar i Stedet for 14 Aar, maa jeg ogsaa her forbeholde mig at stille Ændringsforslag, medmindre den højtærede Justitsminister vil foretrække selv at gøre det. Under Behandlingen af det omtalte Forslag erklærede vi, at vi intet havde imod den tilsigtede Simplificering, og vi har vist dette ved at slutte os til Forslaget, men vi tog udtrykkeligt Forbehold overfor nærværende Forslags Bestemmelser paa dette Omraade, fordi vi af Hensyn til Ænsartetheden i Afgørelserne maa kræve, at Forfølgning og Genoptagelse af en Sag skal afgøres af Ministeren og ikke af nogen anden; Ministeren har højeste Myndighed, han kan skabe Præcedens, naar det passer ham og han synes, at Forholdene tillader det, den mere underordnede Myndighed kan ikke gøre det, i hvert Fald ikke uden Ministerens Tilslutning. Dette maatte vi kræve, ligesom vi maatte kræve det hidtidige Samarbejde mellem Anklagemyndigheden og Vægeraadsinstitutionen lovfæstet. Dette er i nogen Grad sket, men vi kunde ønske, at det skulde være endnu kraftigere fremhævet.

I Modsetning til Lovforslaget af 1924 foreslaar den højtærede Minister to Arter af Frihedsstraffe, nemlig Fængsel og Hæfte; Forslaget af 1924 har ogsaa Tugthus, nemlig som den strengeste Strafart. Den højtærede Minister gør dette af humane Grunde. Det fik man i hvert Fald Indtryk af under Behandlingen af Lovforslaget i 1924. Jeg kan imidlertid forsikre, at denne Humanitet ikke vil blive forstaaet ude i den almindelige Befolkning. Tugthus staar i den almindelige Befolknings Bevidsthed som noget særdeles strengt og i høj Grad afskrækkende, og derfor er man ogsaa klar over, at naar en Forbryder dømmes til Tugthus, har han begaaet en overordentlig raa og voldsom Handling. Man ønsker Straffens Strenghed afpasset efter Handlingen.

Man vil ikke kunne forstaa, at en Person, der har begaaet et almindeligt Tyveri, hvorunder jo nu ogsaa hører Rapsierier efter det foreliggende Lovforslag, straffes med Fængsel, medens et Manddrab, en raa Voldshandling eller en meget brutal Voldtægts-handling straffes med samme Straf, nemlig Fængsel, og at Frihedsberøvelsens Længde er det eneste, der viser Forskellen paa Handlingernes grove, ja, maaske rent umenneske-

lige eller paa den anden Side ret ufarlige Karakter.

Anvendelsen af det System, som det foreliggende Lovforslag gør sig til Talsmand for, virker uheldigt, hvor der er Tale om Gentagelsestilfælde. Her naar man jo ret hurtigt Loftet, de 20 Aar, som der var Tale om som Maksimallængde, medens der ved Tugthusstraffens Anvendelse vilde kunne blive en sindigere Stigning. Der er ikke Tvivl om, at det vil blive betydeligt dyrere at administrere denne Lov end Lovforslaget af 1924 paa dette Omraade, hvorefter de lange Fængselsstraffe i adskillige Tilfælde vilde kunne erstattes med kortere Tugthusstraffe.

Den almindelige Befolkning vil sikkert ikke kunne forstaa dette; den ser i Strafartens Strenghed Samfundets naturlige Reaktion mod de forskellige Handlingers mere eller mindre utiltalende, samfundsiendtlige og derigennem strafbare Karakter. Man kender jo nøje Forestillingen ude omkring i Befolkningen om Behandlingen af de store Tyve og de smaa Tyve; det er Forestillingen om uretfærdig Behandling og om, at Lighed for Loven kun er et tomt Ord. Ved Affattelsen af den nye Straffelov gælder det om at komme bort fra eller i hvert Fald svække dette Indtryk, og det sker ikke ved Bestemmelser af denne Karakter lige saa lidt som ved det foreliggende Lovforslags Tendens til i Sammenligning med Lovforslaget af 1924 at skærpe Straffen overfor mindre Forseelser og mildne den overfor Handlinger, der i Almindelighed betragtes som værende af meget utiltalende Karakter.

Den højtærede Minister maa være klar over og maa ogsaa finde sig i, at Lovforslaget af 1924, da det nu en Gang har været fremlagt til Forhandling, uvilkaarlig sammenlignes med det foreliggende Lovforslag. Man kan jo ikke indvende mod Lovforslaget af 1924, at det ikke er bygget paa streng Saglighed, at det ikke er grundigt gennemtænkt og vel overvejet. Der er i det foreliggende Lovforslag indført adskillige Fremskridt og Forbedringer, og jeg yder den højtærede Minister min Anerkendelse herfor; der er ogsaa taget Hensyn til Begivenheder, som har fundet Sted i Tiden mellem de to Lovforslags Fremsættelse. Men der er adskillige og ret betydelige Forringelser i Sammenligning med Lovforslaget af 1924.

Jeg maa saaledes beklage, at Lovforslagets § 34 ikke har medtaget 2det Stykke af § 35 i Lovforslaget af 1924 om, at al Frihedsstraf udstaas i Anstalter, der tilhører Staten eller dog staar under dennes Styre.